

СОФІЯ БРУСНІЧКІНА

серпантин думок

збірка поезії

Дніпро | ЛІРА | 2020

УДК 821.161.2'06-1

Б 89

Бруснічкіна Софія

Б 89 Серпантин думок: збірка поезії. Дніпро: ЛІРА,
2020. 152 с.

ISBN 978-966-981-328-2

У збірку увійшли вірші, написані з 2004 по 2011 рік. Це поезія про любов та почуття, сум і спогади та просто все те, що знайшло своє місце у житті Софії в ці роки. Мабуть, кожен переживав щось подібне, тому вірю, що Ви знайдете щось для себе в цих рядках.

На деяких сторінках Ви зможете знайти контент, схований під QR-кодами. Для того щоб його переглянути, Вам потрібен смартфон, підключений до інтернету, та програма для зчитування кодів. Приємного читання!

2004

УДК 821.161.2'06-1

ISBN 978-966-981-328-2

© Бруснічкіна Софія, 2020

© ЛІРА, 2020

Дельфины

В океане резвится дельфин.
Он как будто сейчас не один,
И его светло серый плавник
В глади водной беззвучно поник.
Он как всадник лазурной волны,
И в друг друга они влюблены.

В океане резвится дельфин
Средь пологих скалистых пластин.
Он как будто бы парус волны,
И в друг друга они влюблены.

В океане резвится дельфин,
Только моря и солнца он сын.
И летит он то вверх, а то вниз,
Разбивая хвостом сотни брызг.
Он плывёт нас как будто маня,
За другие холмы и моря.
И дельфины, растаяв в воде,
Позовут нас к далекой звезде.

30 марта 2004 года

• • •

Куда несет волною стаи
Бескрылых вольных облаков?
Не будем знать мы и не знали,
Хоть отдавали сто веков,
Чтобы исследовать, узнать,
Но никогда нам не понять,
Что это всё совсем не то,
Что бы помочь бы нам могло.
Что где-то на своём пути
Мы стали не туда идти.
Злость, и ненависть, и ложь
Нас окружают теперь сплошь.
Одна дорога есть – лишь вспять,
Но как же трудно нам понять...

январь 2004 года

• • •

Куда уходит время?
Куда уходит даль?
Всей жизни нашей семя
Уходит. Даже жаль.
Уходит нежность от любви,
Уходят чувства. Где они?
Уходит радость и печаль,
Уходит счастье и разлука,
И всё летит в одну спираль,
Как стрелы, выпущенные с лука.

17 марта 2004 года

• • •

Летят бескрайние поля,
Такое чувство иногда...
Такая вдруг усталость в мыслях,
Как будто всё на миг зависло.

Смешно, что нет уж больше сил.
Да, я права: довольно мил.
Корректности немного в слове,
Немного радости на воле.

Немного краски на лице
Любви в начале и в конце,
Кусочек нежности в глаза,
Для жалости одна слеза,

Для счастья лишь одно мгновенье,
Любви – шестое поколение.
И поцелуев до крови.
Ещё любви! Ещё любви!

Такое чувство иногда –
Летят бескрайние поля.
И мысли по одной – без смысла.
Как будто всё на миг зависло...

сентябрь 2004 года

• • •

Неначе щось в моїй душі затихло
І відкликається лише тепер на біль.
Він десь далеко, і ніяке світло
Мене не гріє від печальних хвиль.

Із сумом прокидаюсь я й лягаю.
Здається, щось в душі моїй болить.
Все промайне, я тільки лиш не знаю,
Що думати мені і що робить.

А він тепер не чує і не бачить,
А я тепер не можу не піти.
І що було, нічого вже не значить,
І все що буде – вже не дорого мені.

Я іноді щаслива до нестями,
Цілую, обіймаю та кажу:
«Тебе кохаю вперше і востаннє»
Напевно, я сама собі брешу.

Ніхто не розуміє мої муки,
Ніхто не вірить у мою любов.
А я тепер цілую твої руки,
З тобою засинаю знов і знов.

У тебе такі сині милі очі!
Я іноді в них зірочку зловлю.
Про тебе думаю і мрію я щоночі.
Але скажи, чи справді я люблю?

А іноді таке розчарування,
Що хочеться все кинуть і піти.
Так хочеться, щоб це було востаннє.
Не знаю я, що думати мені.

15 лютого 2007 року

